

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera a soudců Jana Kratochvíla (soudce zpravodaj) a Tomáše Langáška ve věci žalobce: **P. N.**, zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Kokešem, sídlem Na Flusárně 168, Příbram, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 3. 2019, č. j. 13298/19/5200-10423-701743, a ze dne 28. 3. 2019, č. j. 13289/19/5200-10423-701743, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2021, č. j. 54 Af 17/2019-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Středočeský kraj (správce daně) vyměřil žalobci (stěžovateli) podle pomůcek samostatnými platebními výměry silniční daň za každé ze zdaňovacích období let 2010, 2011, 2012 a 2013. Zjistil, že stěžovatel byl vlastníkem a provozovatelem přípojného vozidla, přičemž za tato zdaňovací období nesplnil povinnost přiznat a zaplatit silniční

daň. Odvolání stěžovatele bylo zamítnuto. Zamítnuta byla i jeho žaloba (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č. j. 45 Af 4/2016-62), následná kasační stížnost (rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2019, č. j. 4 Afs 266/2017-41) i odmítnuta ústavní stížnost (usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 4. 2020, sp. zn. III. ÚS 282/2020).

[2] V mezidobí správce daně dospěl k závěru, že v důsledku neuhrazení záloh a daňových doplatků na silniční daň za zdaňovací období 2011 až 2013 ve lhůtách jejich splatnosti vznikla stěžovateli dle § 252 daňového řádu povinnost hradit úrok z prodlení. Správce daně proto dne 21. 6. 2018 vydal tři platební výměry, kterými vyrozuměl stěžovatele o předpisu úroku z prodlení z úhrady silniční daně za zdaňovací období 2011, 2012, respektive 2013. Úrok z prodlení pro každý rok vypočítal od doby splatnosti záloh na dani podle § 10 odst. 1 zákona č. 16/1993 Sb., o dani silniční, ve znění účinném do 1. 7. 2022, do dne úhrady daně. Stěžovatel silniční daň uhradil postupně v letech 2015-2018.

[3] Žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti těmto platebním výměrům v záhlaví specifikovaným rozhodnutími. Žalovaný považoval za podstatné, že stěžovateli za zdaňovací období 2011, 2012 a 2013 vznikla povinnost úhrady silniční daně, která nebyla uhrazena ve lhůtě splatnosti, a proto mu vznikla povinnost úhrady úroků z prodlení. Zdůraznil, že daň byla stanovena platně a že ke vzniku daňové povinnosti skutečně došlo. Poukázal přitom na závěry svých vyměřovacích rozhodnutí, která obstála i v soudním přezkumu.

[4] Krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutím žalovaného. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel nyní v rámci řízení o úrocích z prodlení nemůže zpochybňovat samotné vyměření daně. Dále uvedl, že skutečnost, že stěžovatel v době vydání platebních výměrů daní již uhradil, nemá na předepsání úroku z prodlení vliv. Povinnost platit úroky z prodlení vyplývá ze zákona. Tato povinnost stěžovateli vznikla již pátý pracovní den následující po uplynutí původní lhůty splatnosti daně (resp. záloh na ni) posléze vyměřené žalovaným. Splatnost jednotlivých záloh připadala vždy na 15. 4., 15. 7., 15. 10. a 15. 12. příslušného roku (§ 10 odst. 1 zákona o dani silniční, ve znění účinném do 1. 7. 2022), proto výpočet úroku z prodlení započal vždy pátým pracovním dnem po příslušném datu splatnosti záloh za jednotlivá období a uplatnil se až do dne splatnosti zálohované daně (§ 252 odst. 4 daňového řádu ve znění účinném do 1. 1. 2021).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatel se proti rozsudku krajského soudu bránil kasační stížností. V ní vznesl dvě kasační námitky. Za první opakuje žalobní argumentaci, že úroky z prodlení mu byly vyměřeny nezákonně, neboť již daň uhradil. Za druhé v daňovém řízení mělo být opětovně posouzeno, zda v uvedených obdobích skutečně existoval samotný předmět daně. Stěžovatel tvrdí, že dané přípojné vozidlo, za které mu byla vyměřena silniční daň, již v roce 2000 rozebral na díly, a přestalo tak existovat.

[6] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a poukázal na odůvodnění svého rozhodnutí a napadeného rozsudku.

pokračování

III. Právní hodnocení

[7] K první kasační námitce Nejvyšší správní soud předně podotýká, že podle § 102 soudního řádu správního je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. K jejímu věcnému projednání je tedy zapotřebí, aby stěžovatel cíleně reagoval právě na rozhodnutí krajského soudu a krajským soudem kvalifikovaným způsobem vyslovené závěry. Kasační stížnost, která je pouhým doslovným opakováním žalobních námitek, není způsobilá věcného soudního přezkumu. Kasační námitky nelze nahrazovat zopakováním námitek z podaného odvolání či žaloby, neboť tato podání směřovala proti jiným rozhodnutím, než které je nyní předmětem přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu.

[8] Stěžovatel v této kasační stížnosti zcela převzal žalobní argumentaci a učinil v ní pouze kosmetické úpravy (např. změnil označení žalobce na stěžovatel). Námitky, že finanční orgány mu nemohly předsat úrok z prodlení, neboť v době jejich rozhodnutí již daň zaplatil, byly již dostatečně a přesvědčivě vypořádány krajským soudem. Nejvyšší správní soud tedy na odůvodnění napadeného rozsudku (body 20-33), se kterým se ztotožňuje, odkazuje.

[9] V kasační stížnosti stěžovatel žalobní argumentaci doplňuje pouze tak, že v platebních výměrech na daň silniční byl poučen, že podle § 139 odst. 3 daňového řádu je vyměřená daň splatná v náhradní lhůtě 15 dnů. Stěžovatel v této lhůtě daň uhradil.

[10] Podle § 139 odst. 3 daňového řádu je-li daň vyměřená správcem daně vyšší než daň tvrzená daňovým subjektem, je rozdíl splatný v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne právní moci platebního výměru. Ve stejné náhradní lhůtě je splatná i daň vyměřená z moci úřední.

[11] Toto ustanovení má vliv pouze na otázku možnosti dlužnou daň vymáhat. Nemá však vliv na běh úroku z prodlení, který se počítá od původní lhůty splatnosti podle § 252 daňového řádu. Podle § 252 odst. 2 daňového řádu ve znění účinném do 1. 1. 2021 platilo, že daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně.

[12] Ani tato argumentace tedy na správnosti závěru krajského soudu nic nemění.

[13] Pokud jde o druhou kasační námitku, podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v rámci řízení o přezkumu úroku z prodlení a penále nelze přezkoumávat samotnou daňovou povinnost (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 Afs 161/2006-93; ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 Afs 77/2011-91; či ze dne 4. 10. 2018, č. j. 10 Afs 115/2017-37, bod 16). Soud nemá důvod se od této judikatury v projednávané věci odchýlit.

[14] Rozhodnutí o vyměření daně a o předsání úroku z prodlení jsou samostatná rozhodnutí a lze proti nim brojit samostatnými odvoláními a žalobami, resp. kasačními stížnostmi. Tato samostatnost má za následek, že daňový subjekt nemůže do řízení o přezkumu rozhodnutí o úrocích z prodlení přenášet námitky vztahující se k posouzení, zda vůbec a v jakém rozsahu měla být v jeho případě vyměřena daň, k níž se úrok vztahuje.

Rozsah přezkumu platebního výměru na úrok z prodlení je tedy oproti přezkumu platebního výměru na daň limitován a je zaměřen zejména na posouzení, zda úrok měl být vůbec předepsán, zda byl ve správné výši a za relevantní dobu.

[15] Námitky proti samotnému vyměření daně jsou tedy v tomto řízení nepřipustné, jak správně stěžovatele upozornil již krajský soud.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední soudního řádu správního).

[17] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 za použití § 120 soudního řádu správního. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu